

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 213.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939032048/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

han den som Overspændthed og Phantasie, skjøndt det var den uudviklede Virkelighed i hans Væsen, Guddomstanken i hans Sjæl – han fordømmer den, fordi den ellers ved hvert Skridt paa Midde-maadighedens Alfarvei vilde fordømme ham. Saaledes gik det med Johannes: Der var Sandhed i hans Kjærlighed til Tyra, varm, oprig-tig, ridderlig Begeistring for hende i hans Sjæl, men da han havde ofret Kjærligheden for Forfængeligheden, var det ham en Lindring, en for en Realist værdig Opgave at overbevise sig selv om at denne Kjærlighed aldrig havde været andet end Indbildning.

Han var en rigt begavet Natur, et letbevægeligt, for alle store Indtryk modtageligt Gemyt, men han var forfængelig, og Forfæn-gelighedens almindelige Forbandelse: Feighed, lagde alle hans gode Egenskaber i Graven. Mod – i Ordets sædvanlige Forstand – det manglede han ikke: han vilde ikke flygte i Krig eller afslaa en Ud-fordring – han styrtede engang ind i et brændende Huus og frelste et Menneske fra at indebrænde, og en anden Gang havde han red-det et lille Barn, der var faldet i Vandet – men skjøndt han saaledes ved Hjælp af Redningsmedaillerne kunde bevise at han hverken skyer Ild eller Vand, gjentager jeg dog – thi Sandheden nøder mig dertil – at Johannes Verner var feig – han gjorde sig til Omstændig-hedernes Træl, og han var skabt til at blive deres Herre! han vovede ikke det afgørende Skridt der stiller en Personlighed udenfor det Almindelige. Han kunde staa for Skud – men han kunde ikke staae for Sladder! – Havde han levet i Middelalderen, var han blevet en af Christenhedens tappreste Riddere, nu blev han Kjøbenhavns første Cavalleer – uimodstaelig for Damerne, og uefterlignelig for Herrerne; men i Middelalderen vilde han have glimret ved alle de udmærkede Egenskaber han besad, istedetfor at han nu holdt dem i livsvarigt Fangenskab – og glimrede ved det intetsigende og urid-derlige Væsen, han tilegnede sig. Thi Ridderlighed vilde i vor Tid see ud som Sværmerie – og Johannes, der hverken skyer Ild eller Vand, skyede det Latterlige i en Sværmers Forhold til hele den for-standige Verden. Han sang altsaa med de Fugle, han var iblandt, og om han end ikke var lykkelig, saa var dog hans Forfængelighed til-fredsstillet. Naar de bedre Kræfter rørte sig i deres Fængsel, saa yn-kedes han over en Verden, hvor en Sværmer er en latterlig Person – men det faldt ham ikke ind at ynke sig selv, fordi han ikke vovede

at overbevise Verden om det Modsatte. Hans sande Natur, hans virkelige Jeg lignede et fortryllet Slot, der er sunket ned paa Bunden af en dyb Sø – en Skat, som ved Eierens Brøde er sunket i Jorden. Men ingen Fortryllelse er saa stærk at den jo kan løses, naar den nærmer sig, hvem gode Aander lærte Befrielsesordet.

Johannes's gode Aand sendte ham Tyra. Hun forstod ham, hun lærte ham igjen at forståe sig selv og Kjærligheden hævede den Skat af Liv og Kraft, der laae ufrugtbar i hans allerede livstrætte og henvisnende Sjæl. Men det varede ikke længe før Forfængeligheden kom i Strid med Kjærligheden; Saalænge han levede sammen med Tyra tænkte han kun paa hendes Dom, og aldrig havde hans Forfængelighed følt en saa berusende Tilfredsstillelse, som den hendes Beundring og Enthusiasme beredte den. Her turde han vise sit sande Væsen, uden Frygt for at blive gjort latterlig! hendes Øine straalende af Stolthed og Glæde naar han udtømte sine begejstrede Tanker og Ideer for hende om Menneskelivets store Maal og hellige Betydning – den unge høihjertede Pige saae allerede i Aanden sin Elsker, som en Kjæmpe mellem Dverge forfægte Livets og Sandhedens evige Ret over en dybtsunkne Slægts Fordomme og Fængselskranker – og naar han talte til hende troede han selv at han vilde idetmindste gøre Underværker. Men Johannes kunde ikke altid blive hos Tyra – han havde gjort hendes Bekjendskab paa en Reise, hvis Maal var Udlandet, og efter et Ophold i hendes Egn, længer end det burde have været, maatte han give efter for Nødvendigheden og reise videre. Men om et Aar, naar Udenlandsreisen var lykkelig tilende, saa skulde de gjensees for ikke mere at skilles.

Men altsom Johannes fjernede sig mere og mere fra sin Elskedes Opholdssted, begyndte Heltemodet at synke, og Begeistringen – kun ikke den, han følte for Tyras Person – fordeelte sig lidt efter lidt, som Taagen, der forrædersk skjuler enhver Gjenstands virkelige Udseende, men maa vige for det klare Dagslys. Han begyndte umærkeligt, næsten ubevidst at overveie hvilken Opsigt det vilde gøre om han kom tilbage fra sin Reise som en ravgal Idealist – han huskede paa at Verden nu engang ikke er indrettet saaledes at vore bedste Tanker lader sig realisere uden Scandale – at den Enkelte kun er en meget ringe Deel af Pluraliteten, og derfor gjør bedst i at tie hvor han ikke kan samtykke, og lade den Steen ligge, som han